

1

Ik vind de schildpad bij het grofvuil dat aan de straatkant staat.

In de afgelopen jaren heb ik al van alles aangetroffen langs de weg. Steeds wanneer iemand in onze wijk verhuist, gaat scheiden of sterft, wordt alles wat niet meer van waarde lijkt bij het vuil gezet. Oude postzegelverzamelingen, zorgvuldig in albums gerangschikt, worden zomaar weggegooid. Foto's. Kaarten die iemand bewaarde. Lieve­lingstruien, meubelstukken, boeken, favoriete muziekplaten, versleten knuffels – het staat in dozen langs de straat. Stuk voor stuk oude spullen die een eigen verhaal hebben of waar ik een eigen verhaal bij verzin.

Zo heb ik eens een ouderwets kaptafelkrukje gevonden. Het zag er Frans uit, alsof het uit Versailles was gekomen. Sierlijke pootjes van roodbruin hout met goudkleurige gravures. De zitting zelf was bekleed met een vaalroze stof waarop groene en rode roosjes waren geborduurd. Ik stelde me voor dat er koninginnen op hadden gezeten, voordat ze – *chop chop* – onthoofd werden. Zo ging het vroeger in Frankrijk. Als je iets deed wat de koning niet beviel, dan was het: kop eraf! (Ik ben om allerlei redenen blij dat ik

niet in het oude Frankrijk ben geboren, maar ik wil meer dan graag naar het Parijs van nu.)

Het krukje past totaal niet bij de rest van mijn kamer, maar ik vind het prachtig staan naast mijn bureau. In het schrift waar ik met sierlijke letters *Gevonden* op heb geschreven, schrijf ik verhalen over bijzondere vondsten. Bij het krukje heb ik een verhaal verzonnen over een zwervjongen die onthoofd wordt omdat hij verliefd is op een van de dochters van de koning. Het is gruwelijk en romantisch tegelijk. Ik verzin altijd van alles. Bij een album met oude postzegels van over de hele wereld fantaseerde ik op wat voor brief of kaart ze waren geplakt. Misschien op brieven uit oorlogsgebieden, of van ontdekkingsreizigers, of op verdrietige liefdesbrieven. Bij de parel die ik laatst vond moet ik nog een verhaal bedenken.

Misschien worden al die verhalen nog eens een echt boek: *De wonderbaarlijke geschiedenis van verloren dingen*.

De truc van mooie spullen vinden is om er als een van de eersten bij te zijn wanneer mensen grofvuil op de stoep zetten. Want als je pas na een paar uur komt, is het beste altijd al meegenomen. Soms gooit iemand boeken weg. Dan snuffel ik langs de titels en neem er een paar mee. Ik heb inmiddels al een heel plankje vol met geschiedenisboeken en boeken over allerlei landen.

Mijn lievelingsboek is een reisgids van Parijs, omdat ik daarheen wil. De uitvouwbare kaart die achterin zat, heb ik aan mijn muur gehangen. Elke avond voor het slapengaan laat ik mijn ogen langs de straten dwalen en probeer ik de namen te onthouden, voor als ik er een keer zal zijn. *Rue de Rivoli. Boulevard des Invalides*. Ik zeg de namen altijd hardop, net zolang tot ze Frans in mijn oren klinken.

Boeluvaar dès Invaaliede. Veel dingen klinken mooier in het Frans. *Sacré-Coeur.* Heilig Hart.

‘Hou toch eens op met al die troep van straat mee naar huis nemen,’ zei mam toen ik een schildersezal mee had gezeuld. Mam vindt oude dingen, of dingen die niet perfect zijn, per definitie niet mooi. Ze is binnenhuisarchitect en is de hele dag in de weer met kleurstalen (liefst beige, ik heb nooit geweten dat er zoveel beigetinten zijn) en alles strak en recht zetten. In ons huis zul je geen ingelijste kindertekeningen van vroeger vinden, en ook geen foto’s die artistiek niet verantwoord zijn. Er mocht, toen ik klein was, ook geen speelgoed in de woonkamer rondslingeren; Sami en ik moesten onze spullen boven in onze eigen kamers houden. Iemands inrichting, zegt mam, is een reflectie van wie diegene is. Mam is dus beige, strak en georganiseerd. En ik ben een chaos aan kleuren en vormen.

‘Wat moeten de mensen wel niet denken?!’ zegt mam altijd als ik weer iets heb gevonden.

Wat de mensen wel niet denken is voor mijn moeder heel belangrijk. Wanneer ik er volgens haar niet netjes genoeg uitzie, wanneer mijn haar een eendennest lijkt, wanneer ik op zonnige dagen mijn regenlaarzen draag, wanneer mijn zusje er niet keurig bij loopt, dan moeten we steeds die ene zin horen: wat moeten de mensen wel niet denken?! Daarom is het bij ons altijd opgeruimd en netjes. Mam poetst en boent alsof ons huis een plaats delict is en alle sporen gewist moeten worden. Wat eigenlijk ook zo is. Van de buitenkant moet ons gezin er perfect uitzien, terwijl het van de binnenkant hartstikke stuk is.

Hoe dan ook, de schildersezal had ze, terwijl ik op school zat, zelf weer bij het grofvuil gezet.

‘Jij kunt helemaal niet schilderen, dus je hebt er niets aan,’ zei ze doodleuk toen ik thuiskwam. Volgens mijn moeder kan ik niet zoveel.

Wat niet waar is, want ik kan wél dingen. Ik kan goed verhalen verzinnen; ik kan acteren en doen alsof er niets aan de hand is; eitjes bakken die knapperig aan de buitenkant zijn en nog wel een zachte dooier hebben; ik ben erg goed in informatie online opzoeken, en ik kan spullen met mijn tenen oppakken. Geen heel grote dingen natuurlijk, maar pennen, sokken, een gevallen mascara – dat soort zaken. Ik kan als geen ander dweilen en opruimen, en ik ben erg goed in geschiedenis, vanaf de oude Grieken tot en met gisteren. En mijn brownies zijn ook enorm lekker: stroperig en zacht aan de binnenkant, met bovenop zo’n krokant laagje. (Belangrijk: wanneer je een hap hebt genomen, niet meteen glimlachen, maar eerst je tanden met je tong schoonmaken.) Nog meer dingen waar ik goed in ben: ik kan buitenshuis goed van me af slaan, want twee jaar geleden, toen Finn het nodig vond om mijn zusje expres te laten struikelen op straat, liep hij weg met een blauw oog en een dikke lip, jankend dat het pijn deed. Want van Sami blijft iedereen af.

Ik kan mezelf onzichtbaar maken als dat nodig is, zodat niemand me lastige vragen kan stellen. Ik kan heel wat nummers van Coldplay meezingen. Mijn lievelingsnummer is ‘Adventure of a Lifetime’. Van Benson Boone kan ik zelfs alles meezingen – maar dan ook echt alles. Benson is de alermooiste man die ik ooit heb gezien. Als ik ooit zou willen trouwen – maar zie hieronder – dan zou dat met Benson Boone zijn. En, o ja, ik ben dus heel goed in dingen vinden.

Een paar maanden geleden vond ik een ongedragen trouwjurk die in een kapotte doos was gepropt. De jurk zat

nog in de verpakking. Ik kon me niet voorstellen waarom iemand een trouwjurk zou weggooien. Had de bruid zich bedacht? Of was ze er de dag voordat ze zou trouwen achter gekomen dat haar aanstaande was weggelopen? Of was ze opeens verliefd geworden op iemand anders?

‘Die moet je meenemen!’ zei Chiara, mijn beste vriendin, toen we de jurk uit de doos visten. Ik zag hem als eerste en had er dus meer recht op. ‘Dan kun je er later misschien zelf in trouwen! Met Daniel.’

Ik gaf haar een stomp op haar arm. ‘Daniel is een idioot. Ik eet nog liever een bak levende wormen dan dat ik met zo’n sukkel zou trouwen.’ Waarschijnlijk ga ik sowieso nooit trouwen. Het lijkt me fijner om vrij te zijn, en de hele wereld over te kunnen reizen en gewoon zelf te bepalen wat ik wil doen, waar ik wil wonen, hoe mijn dagen eruitzien. Ik maak wel een uitzondering voor Benson Boone. Als hij me vraagt en tegen die tijd nog geen zeventig is, overweeg ik het wel.

De jurk rook nieuw. Er zat nog geen vlekje op. Hij was roomwit, had pofmouwen en een uitlopende rok. Deze kon ik onmogelijk in de caravan leggen, want het lekte door het dak wanneer het regende. Daarom nam ik de jurk mee naar huis, waar ik hem aan mam liet zien.

Deze keer keek ze wel met interesse naar iets wat ik had gevonden. Ze streelde de neppareltjes en liet de stof door haar handen glijden.

‘Nou, die vrouw is vast belazerd,’ zei ze. ‘Of verlaten, net als wij.’

‘Of ze is op het laatst zo slim geweest om toch niet te willen trouwen,’ zei ik, wat me twee opgetrokken berispende wenkbrauwen van mam opleverde.

‘Wat moet jij ermee?’ vroeg mam toen.

Tja, dat wist ik ook niet goed, want als je pas net een paar weken dertien jaar bent, ga je nog niet trouwen, en ik waarschijnlijk sowieso nooit. En als ik misschien toch ooit wel zou trouwen, zou dat niet in een jurk zijn die ik langs de straatkant bij het vuilnis heb gevonden. Mam trok de jurk uit mijn handen en hield hem even voor haar lichaam. ‘Ik probeer hem wel te verkopen op Vinted. Dan krijg jij wat geld.’

Een dag later was de jurk al verkocht. Ik kreeg een briefje van twintig euro en de rest hield ze zelf. De twintig euro stopte ik in een oud sieradendoosje dat ik ook ooit heb gevonden. Daar zitten ook een gouden ring en een briefje van honderd gulden in. Het doosje ligt nog steeds in mijn kast, achter een stapeltje kleding. Ik weet niet zo goed waar ik het briefje kan wisselen voor euro’s of waar ik het goud kan verkopen. Dat soort dingen zoek ik online op, daar zijn heel veel antwoorden te vinden.

Maar op sommige dingen zijn gewoon geen antwoorden.

Wat ik dus wil zeggen: mensen gooien van alles weg wanneer ze gaan verhuizen of wanneer een familielid is gestorven. Maar nog nooit eerder heb ik een levend wezen gevonden, tot vandaag.

2

Onderweg naar de caravan zie ik langs de kant van de weg dozen vol oud servies, gedragen kleding en gelezen boeken staan, en ik loop erop af. De eetkamerstoelen zijn versleten, ze hebben groene velours zittingen en staan als acrobaten opgestapeld. Er liggen oude schilderijtjes en lampen zonder kap. Ik pak wat spullen op. Met mijn regenlaarzen duw ik oude potten weg. De pissebedden die eronder zitten scharrelen alle kanten uit. Er liggen stukken gescheurd tapijt en een klein krukje. Het krukje zet ik apart, net als het ingepakte plastic tafelkleed dat erbij ligt. Dat is nog nooit gebruikt en kan mee naar de caravan.

De afgedankte huisraad staat voor het verlaten huis van meneer en mevrouw De Vries. Ze zijn allebei zo'n drie weken geleden gestorven. De oude mevrouw De Vries aan een longontsteking en meneer De Vries aan een gebroken hart, vier dagen later. Dat noemden de mensen uit onze wijk romantisch, omdat ze zo vlak na elkaar doodgingen. Zelfs mam vond het romantisch. Ik had het haar tegen onze buurman, Joop, horen zeggen.

'Die konden echt niet zonder elkaar. Hij stierf van verdriet om haar. Dat is pas liefde.'

‘Het is beter dan alleen achterblijven,’ zei Joop toen. Hij is al een paar jaar weduwnaar.

Wat er romantisch is aan samen doodgaan, weet ik niet.

De kinderen van meneer en mevrouw De Vries hebben het hele huis al leeggehaald en alles wat in het leven van hun ouders belangrijk is geweest, staat nu hier op de stoep. Oude meuk, zou mam zeggen.

Ik buk om mijn buit bij elkaar te graaien wanneer ik vanuit mijn ooghoek iets zie bewegen. Ik schrik. Wat is dat? Onder een opgevouwen, door de zon verkleurd gordijn staat iets wat op een plastic bakje lijkt. Ik schuif de stof voorzichtig opzij en hap naar adem.

Onder het gordijn staat een plastic terrarium. Er liggen wat verlepte blaadjes sla op de bodem. Het bakje met water is leeg. Boven op de verpieterde groene blaadjes zit een schildpad. Hij heft zijn kopje naar me op. Hij – of zij – heeft de meest trieste ogen die ik ooit heb gezien. Alsof hij alle hoop al heeft opgegeven dat hij nog gevonden zou worden en iemand om hem zal geven.

Dat gevoel ken ik.

Hoelang staat hij al hier? Ik til de bak voorzichtig op en houd hem op ooghoogte. De schildpad is zo groot als een flinke mannenhand en kijkt alsof hij zich al heeft neergelegd bij zijn tragische lot. Op de bak zit een oud stickertje met KEES erop.

Is dat zijn naam? Of was het de naam van degene van wie dit beest ooit is geweest? Misschien heette meneer De Vries Kees? Of was hij van zijn vrouw? Want zo’n naam zegt natuurlijk niks, daar weet ik alles van. Kees kan net zo goed een meisjesnaam zijn.

De schildpad en ik kijken naar elkaar. Ik breng mijn

gezicht dicht bij de bak, zodat ik recht in zijn prachtige kraal oogjes kan kijken. Zijn rafelige mond hangt wat naar beneden, alsof hij depressief is.

‘Hallo,’ fluister ik. ‘Ben jij ook niet gewent?’

Ik vraag me af wat hij ziet als hij naar me kijkt. Een karamelkleurig gezicht omlijst met lange donkere krullen, amberkleurige ogen die een beetje loensen, borstelige wenkbrauwen, en een arm vol armbandjes die ik zelf knoop van linten. Ik heb ook een spleetje tussen mijn voortanden. Maar een beugel kost te veel, zegt mam.

Ik kan de schildpad onmogelijk hier laten staan. Dan zou hij misschien zonder dat iemand het in de gaten heeft in een vuilniswagen worden gegoooid en vermorzeld worden tussen het afval.

Ik bijt op mijn lip. Misschien kan ik hem in de caravan houden. Het is tenslotte zomer, hij zal niet zomaar doodvriezen of zo. In de winter is het er ijskoud, in de zomer bloedheet. Ik weet eigenlijk niet of het ook te warm kan zijn voor een schildpad.

Ik heb nog nooit een huisdier gehad. Dat mag niet van mam. Dieren geven troep, zegt ze. Geen hond, geen kat, geen parkiet – zelfs geen wandelende takken, toen iedereen in groep 5 die had gekregen van de juf. De enige dieren die ik ooit had, waren hoofdлуizen. En daar was mam ook niet blij mee. Dus ik weet ook al dat ik haar niet hoeft te vragen of ik een schildpad mag houden.

Alleen weet mam niets van mijn caravan. Niemand weet daar iets van. De caravan is namelijk mijn allergrootste vondst. Mam zou woedend zijn als ze het wist. Een vieze, oude caravan. Ik vermoed dat ze het ding persoonlijk met een bijl tegemoet zou treden om het in kleine stukjes te versplinteren.

Hoe zou je zo'n schildpad moeten verzorgen? Misschien weet buurman Joop dat. Die heeft palingen in een vijvertje in zijn tuin en vogels in kooitjes, dus hij weet dingen over dieren.

Kees. Stomme naam. Net zo stom als Elvis. Welke moeder noemt je nou zo? Alleen: deze keer kan ik zo'n naam wel veranderen in iets wat ik mooi vind. Benson Boone bijvoorbeeld. Mijn oog valt op een oud boek dat bij het grofvuil ligt, geschreven door iemand die Simon Fresseur heet. Ik proef die naam alsof het een bonbon is.

Benson Boone de schildpad. Simon de schildpad.

'Simon,' zeg ik beslist. Het klinkt prima. 'Zo ga ik je noemen.'

Mocht Simon een zij blijken, dan kan ik er altijd nog Simone van maken. Ik moet maar eens googelen hoe ik kan zien of het een vrouwtje of mannetje is.

Ik buk om het plastic tafelzeil te pakken, steek mijn arm door de poten van het krukje heen, zodat het aan mijn arm bungelt als een handtasje, en pak de plastic bak stevig vast. Dan wandel ik naar mijn caravan in het bos bij het weiland dat aan onze wijk grenst.

En zo komt Simon in mijn leven.